

ÉG VELED, FAIRY OAK

*Elisabetta
Gnane*

FAIRY
OAK

FAIRY OAK

ÉG VELED,
FAIRY OAK

A következő utazásig...

Kedves kimondhatatlan nevű Tündérke!

Azért egy kis gyakorlással megtanulom a neved. Én Lalla Tomelilla vagyok, a Fény boszorkánya.

A Nagy Tanácstól kaptam meg a nevedet, amelynek azért küldöm ezt a levelet, hogy minél előbb eljuttassa hozzád. (Mint azt tudhatod, egyetlen emberi lénynek sem megengedett, hogy közvetlenül írjon egy Mágikus Teremtménynek.)

Kitűnő bizonyítványodban olvastam, hogy fiatal korod ellenére nemcsak nagyon ügyes vagy, hanem hajlandó lennél távoli országokba is elutazni. Talán hallottál már Zöldlapályvölgyről és Fairy Oak falujáról. Én itt lakom.

Tehát igencsak messze Ezüstharmat Országtól. Azonban biztosíthatlak, hogy a hely nagyon kellemes, és tündéreknek való. Sokan élnek itt közületek, és békésen vigyáznak gyermekeinkre.

Néhány hónap múlva Dahlia húgom gyermekeknek ad majd életet. Az ikreket szeretném gondjaidra bízni, te lennél a dajkatündérük. Természetesen velünk fogsz lakni, és megfelelő díjazásban is részesülsz munkádért, mely, már most

*jelzem, teljes időt igényel, hét napból
hetet.*

*Mellékelten küldök neked néhány
fényképet családunkról és a házról,
azért, hogy a személyes találkozásig
megismerkedhess velük és megbarátkozhass
új életeddel. Bízom benne, hogy elvállalod
a megbízatást. Ezzel kapcsolatosan
kérek, azonnal válaszolj! Szorít az
idő, és számomra nagyon fontos, hogy
unokahúgaimnak olyan dajkatündérük
legyen, aki látta őket megszületni.*

*Amennyiben elfogadod a felkérést, 15 éven
keresztül fogsz családunknál szolgálni.
Ennek leteltével ismételten szabad leszel, és
más gyermekekről gondoskodhatsz.*

*Kimagasló vizsgaeredményedhez
őszintén gratulálok. Bízom benne, hogy
nemsokára találkozunk.*

Szívélyes üdvözetét küldi

Lalla Tomelilla Boszorkány

Elisabetta Lynne

ÉG VELED,
FAIRY OAK

A NEGYEDIK ESTE...

Visszatérés Fairy Oakba

EGY TÜNDÉR ÍGÉRETE

És most, hogyan tovább? Nem szeghettem meg ígéretemet.

A tündérek már vártak, és nem hagyhattam cserben őket. De vajon sikerülni fog a kétkedő pillantások kereszt-tüzében?

Magam sem nagyon hittem benne.

Amikor visszatértem Ezüstharmat Országba, a tündérek ünnepelve és mosolyogva fogadtak. Boldogok voltak, hogy viszontláthatnak és alig várták, hogy mindent megtudjanak arról a helyről, ahol tisztemet betöltöttem. Mesélnem kellett nekik az emberekről, akikkel megismerkedtem. Az elmúlt évek során rengeteget írtam és beszéltem már róluk, de nyilvánvalóan nem eleget.

Egészen meghatódtam az érdeklődéstől, és hálás voltam, amiért belefeledkezhetek emlékeimbe, így hát beleegyeztem, hogy elmesélek még egy fantasztikus, csodálatos élményt Fairy Oakból.

Ez volt az első megbízatásom. Roppantul, sőt különlegesen szerencsésnek mondhattam magam, ugyanis nem más invitált erre a csodálatos földre, mint az a hölgy, akit

a világon a legeslegjobban tiszteltem. Minden idők legbőlcsebb és legtiszteletreméltóbb Fény boszorkánya: Ösvények Lillája, Tomelilla.

Bölcs és igazságos, bátor és kedves, könyörületes, hűséges, ugyanakkor roppant vicces tündér volt. Nagyon szerettem, és gyermekeimként szerettem gondjaimra bízott unokahúgait, Vaníliát és Pervinkát, akikre végül tizenöt esztendőn keresztül vigyáztam.

Csodálatos emlékeket őrzök mindenkiről: a kislányokról, Tomelilláról, Dahlia mamáról, Cicero papáról, barátairól, barátaitk gyermekeiről, a falu szívéről, a hatalmas Tölgyről és a mindent körülölelő Zöldlapályvölgyről. Természetesen ezen az örömmön szerettem volna osztozni aprócska társnőimmal.

Szerelmek és kalandok történetén, mókás anekdotákon és rejtélyeken... Volt hát mit mesélnem Fairy Oakról. Estéről estére, évről évre folytathattam volna egészen addig, míg meg nem unjuk. De éppen ezt nem akartam. Határt kellett szabnom, ki kellett választanom az említésre méltó történeteket, így csak ezekre összpontosítottam.

Ez a gondolat vezérelt, amikor emlékeimet idéztem fel, és igyekeztem rájönni, mi táplálja, mi az, ami ennyire édessé és szenvedélyessé teszi. Lassacskán ráébredtem: Szerelmemről, Varázslatról, Barátságról és végül a Búcsúról kellett beszélnem.

Négy történet maradt, amiről még mesélhettem társnőimnek. Minden napra egy, négy egymást követő estén keresztül. Ám mindegyikhez kötődött valami rejtély.

Készen álltam tehát.

A tündérek mesélésem színhelyéül a tisztást választották, amely egy tágas, fáktól védett helyen terült el. A hangom itt nem szállhatott tova, ők pedig kényelmesen üldögélve hallgathatták.

Az első este egy bőrönd mélyén rejtőző szerelemről meséltem, és az ifjú Grisam kapitányról, aki a Bandával egy vén kalóz nyomába ered, s végül egy hősré bukkan.

A második este, amikor már sokkal otthonosabban éreztem magam, készen álltam, hogy a varázslat komoly témáját feszegetsem. A tündérek meghiúsultak, amikor elmeséltem nekik a különleges és varázslatos kislány, Shirley Poppy leghőbb kívánságát. Visszafojtott lélegzettel hallgatták kalandját, egészen addig, míg a bűvölet fel nem lebbentette a fátylat a rejtélyes történetről. A rejtély megoldódott, ők pedig boldogan lélegeztek fel.

Harmadik történetem megmosolyogtatta őket.

Flox Pollimon kedves alakja és könnyed természete megnyugozta az apró Fény Népet. Felfedezhették a színek elméletét, és megérezhették az igaz barátság erejét.

Már csak egy történet hiányzott. A legeslegutolsó, amely még most is váratott magára. Ezután már soha többé nem beszélek a múltról. Soha többé nem említem Fairy Oakot. Ezt megfogadtam.

Felsóhajtottam. Elnyújtóztam egy falevélen: bárcsak örökké tartana ez az este! A hold sápadt fénye elvakított: mennem kellett, a tündérek már vártak.

Bátorság, gyerünk! – biztattam magam. – Nincs mit tenni.

Nem sokkal később már a tisztás felé repültem.

– Azért gyűltetek össze, hogy meghallgassátok a negyedik rejtélyt – kezdtem bele, miközben közéjük telepedtem, és igyekeztem a szokásos vidám hangot megütni. – ...Nos. Talán szeretnétek kérdezni valamit, mielőtt elkezdeném? – De mindenki hallgatott. – Úgy érzem, türelmetlenül várjátok a folytatást... Ahogy akarjátok. Nem is vesztegetem tovább az időt. Ma este olyan titkokat fedek fel, melyekről eddig nem beszéltem. Szeretném, ha részesei lennétek mindazon apróócska dolgoknak, semmiségeknek, csip-csup bolondságoknak, amelyek a sok egyéb aprósággal együtt semmihez sem fogható, szuperértékes mindennapi csacskaságok, és a nagy kalandoknál, csatáknál és hódításoknál sokkal jobban táplálják különleges emlékeimet.

Miután végighallgattátok ezt a történetet, rájöttök, hogy egyetlen rejtély, éppen a legvégén, megoldatlan marad. Csak azért hívom fel rá a figyelmeteket, mert azt remélem, ti oldjátok meg ezt a talányt. Én minden lehetséges részletet elmesélek. Remélem, hasznos lesz! Meg kell értenetek, hogy egy bizonyos kor után a gyerekeknek miért nincs többé szükségük dajkatündérre. – Erre meglepett „Oooh!” morajlott fel a csillogó közönség soraiból. – A dolog nagyon gyorsan történik – magyaráztam. – Egyik nap még képtelenek meglenni nélküled, a másik nap pedig már azt is elfelejtik, hogy létezel. Annyira szomorú...

A tündérekék, akik figyelmesen hallgatták mondókámat, most döbönt csendben bámultak. Egy kéz emelkedett a magasba.

– *Haboldogleszselfelismeredmertelmondodrögtönnekünk – szólt az egyik –, boldogan segíünk neked megoldani ezt a furcsa rejtélyt, de ami a másik dolgot illeti, nos... én nem tudom elhinni, hogy valóban nem akarsz többet beszélni Vaníliáról, Pervinkáról és Bűvös Tölgy falujáról, hiszen még annyi mindent nem mondtál el nekünk. Gondold meg jól: valóban be akarod tartani az ígéreted?*

A tündérek még nem álltak készen arra, hogy búcsút mondjanak Fairy Oaknak.

És én?

– *Igen – válaszoltam mosolyogva. – Sokat gondolkodtam rajta, és nekem sem könnyű, ezt ugye tudjátok? Mindazonáltal biztos vagyok benne, hogy ha tovább mesélnék nektek a faluról, az ott élő gyermekekről, a Varázstudókról és a Nembűvölőkről, a virágokról és a hullámokról, Fairy Oak előbb vagy utóbb unalmassá válna. Én azonban azt szeretném, hogy édes és drága helyként őrizzétek meg a szívetekben.*

Mindig nehéz elbúcsúzni valakitől, vagy valakitől, akit szeretünk. De ha szeretetből tesszük, akkor, ha nem is könnyű, de... elfogadható lesz.

Tudom, hogy hamarosan újabb küldetés vár rám. Készen állok az utazásra, mert már megtanultam, hogy minden utazásnak van eleje és vége. És ha a vége el is szomorít, az azt jelenti, hogy az utazás szép volt, és bőrvöndüinket olyan emlékekkel megtömve cipeljük haza, amelyekért érdemes volt elutazni.

EGY

Kilencven nap

KILENCVEN ÉJ

„Alulírott dr. Penstemon Chestnut igazolom, hogy Pervinka Periwinkle október 31-én éjfél után egy perccel, ikertestvére, Vanília Periwinkle pedig ugyanezen a napon, déli tizenkét órakor született meg.”

A kislányok betöltötték a három hónapos kort, mi pedig kilencven lélegzet-visszafojtva és aggodalomban töltött nap és kilencven éjszaka után, lassan kezdtünk felengedni. Egy kis nyugalomra leltünk, nem beszélve arról, hogy sikerült némi időt is szakítani a ház körüli teendőkre.

No, nem mintha az ikrek kevesebb energiát szívtak volna el tőlünk, és természetesen nem is azért, mert nem törődtünk annyit velük. Inkább csak azért, mert nem ugrottunk azonnal az első aprócska köhintésre, és ha nyöszörgést hallottunk, vártunk még néhány percet, mielőtt odaröppentünk volna melléjük.

Mi változott az első napokhoz képest? Kezdtük kiismerni őket.

Most például tudtuk, miért sír vagy nyöszörög olyan gyakran Pervinka, és azt is tudtuk, mivel lehet megmosolyogtatni Vaníliát.

Ezenfelül volt egy „mérőeszközünk”, ami segítségünkre volt a sírás súlyát illetően: Cicero!

Ha az ikrek apukája panaszos sírdogálást hallva azt mondta: „Ez Viní”, anélkül, hogy felnézett volna az újságból, azt jelentette, hogy tovább folytathattuk az éppen aktuális teendőnket, mert a családfő szavaival élve: „A kicsi Viní valószínűleg csak uralkodni akar rajtunk.”

Cicero volt a legnyugodtabb közülünk. Dahlia a legtürelemesebb. Tomelilla a legtapasztaltabb és legszigorúbb. Én pedig kétségtelenül a legaggodalmaszkodóbb. Főleg az első napokban képtelen voltam elszakadni a kislányoktól. Egyre csak azt hajtogattam magamban, hogy amíg merev tekintettel figyelek és rajtuk tartom a szemem, semmi baj nem történhet, és ebből a képtelen meggyőződésből azt a biztos következtetést vontam le, hogy ha mégis elbambulok, az végzetes következményekkel járhat.

Ahogy az gyakran megesik az ifjú zöldfülűekkel, erre hamarosan rácáfoltak. Úgy nagyjából az ikrek születése után egy héttel történhetett: egyedül tartózkodtunk otthon. Ők szundikáltak, én pedig a közelükben egy tortareceptet olvasgattam, nagy odafigyeléssel. Akkoriban még új voltam az

emberek világában, és minden furcsának és csodálatosnak tetszett.

A szoba békés, tompa csendjében elmerültem a fincsi olvasmányban: „Olvasztott csokoládé, narancszeletek, málnakrém, tejszínhab és vaníliás cukor...” Összefutott a nyál a számban, és gondolatban már ízlelgettem a finomságot, amikor egyszer csak...

– OOOOOOÁÁÁÁÁÁÁÁ!

Egy kiáltás rázta meg a csendet. Elakadt a lélegzetem, és azt hiszem, a szívem is megállt egy pillanatra. Szóhoz sem jutottam, szemem kigúvadt, végtagjaim megmerevedtek néhány végtelennek tűnő másodpercre. Ha nem lettem volna ifjú és erős lelkületű, azt hiszem, ijedtemben szörnyethaltam volna. Magam sem tudom, hogyan, de sikerült összeszednem magam, és odarohantam az elkeseredetten síró Pervinkához.

Vörös volt, mint a paradicsom, amikor pedig megpillantott, ellilult, majd még dühösebben ordított, mint aki személyes drámaként éli meg a helyzetet. Nem tudtam, mitévő legyek: beszéltem hozzá, de ő meg sem hallotta. Megsimogattam, mire még jobban üvöltött... Borzasztóan elkeseredtem. Megpróbáltam elterelni a figyelmét egy kis fényjátékkal és apró varázslatokkal, de nem segített. Pánikba estem. Ide-oda röpködtem, és izgalmamban észre sem vettem, hogy hozzáérek a bölcsőt összetartó kallantryúhoz. A pálca nem csúszott szét, de meglazult, és

beindította azt az eseménysorozatot, ami a drámához vezetett.

Elhagytam a szobát, mert azt gondoltam, talán éhes a kicsike. Lerepültem a konyhába, hogy egy kis tejet vigyek, és abban a pillanatban a pecek a földre csúszott. A bölcső oldala szétnyílt, és Pervinka hétnaposan a padlóra pottyant.

Az elkövetkezendő években ez az epizód Babú számára gyakran mentség volt nővére bizonyos furcsa cselekedeteire. Majd miután kiderült Pervinka sötét és lázadó természetének valódi eredete, sosem hagyta ki teljesen az apró szurkálódást azzal kapcsolatban, hogy kiskorában bevverte a fejét.

Számomra a baleset olyan hatalmas lelkiismeret-furdalást okozott, hogy évekbe telt, mire sikerült megbocsátanom magamnak, és tisztáznom magamban ezt a kellemetlen esetet. Egyetlen keserű falattal lenyeltem minden beképzeltségemet.

Azon a napon ugyanis megtanultam, hogy nem elég jelen lenni, még akkor sem, ha tündér vagyok. Rájöttem, hogy a hatalmam annyit ér, mint egy csörgő vagy egy világító bűgőcsiga. Ahhoz, hogy jó dajkatündér váljak belőlem, tanulnom kell és gyakorlatot kell szereznem.

Nekiveselkedtem, és lesni kezdtem Dahlia mozdulatait, Tomelilla arckifejezését, Cicero hanglejtését. Napról napra, óráról órára tanulmányoztam a kislányok reakcióit. Így felfedeztem, hogy az ikrek, habár

külsőre teljesen egyformák, természetük igencsak különbözik. Különbözőbbek már nem is lehettek volna. Ami megneveltette Vaníliát, ideges ráncocskákat vonzott Pervinka homlokára. Amikor Viní szundikált, Babú ébren volt. Amikor az egyik éhes volt, a másik játszani akart. Pervinka félt, de senki nem tudta, mitől, és ez nagy gondot jelentett, mert amikor sírva fakadt, ami igen gyakran előfordult, nem tudtuk mivel vigasztalhatnánk meg. Ráadásul olyan hangosan óbégatott, hogy mi mindent megtettünk, ami lehetséges, hogy elhallgattassuk: dajkáltuk, babusgattuk, sétálgattunk vele, gügyögtünk neki, keringőztünk, világítottunk, besötétítettünk, altatódalokat énekeltünk, ráztuk a csörgőt, megetettük, megittattuk cukros vízzel, tiszta vízzel, kamillával, aztán kezdtük az egészet előlről. Amikor végre megnyugodott, sosem tudtuk, melyik használt az ezernyi kipróbált trükk közül.

Vanília ezzel szemben mindennek az ellentéte volt. Aranyos, kedves és simulékony. Félelmei teljesen világosak voltak számunkra: Babú akkor sírt, ha éhes volt, vagy ha odakint rosszabbra fordult az idő, és mennydörgött, vagy amikor túl sötét volt körülötte. Ezenkívül durcáskodott, ha elvesztett valamit, és üvöltött, amikor a nővére harapdálta.

Őt könnyű volt megvigasztalni: elegendő volt rámosolyogni, és könnyáztatta arcocskáján máris felcsillant a mosoly. Amikor pedig apró fényjátékokat

varázsoltam, és sebesen pörögtem a levegőben, vidáman gögicsélt, felhúzta az orrocskáját, és a legszebb mosolyt produkálta, amivel az anyatermészet megáldotta.

Ugye milyen egyszerű? Na de akkor ez miért nem működött Pervinkánál?

Kilencven nap és kilencven éjszaka kísérletezés, tanulmányozás és megfigyelés, siker és kudarc után kezdtem rájönni, hogy Pervinka egy élénk és követelőző kisbaba.

Viní sosem sírt, ha a hasa fájt, ha sötét volt, vagy ha mennydörgött. Akkor gurult be, amikor nem tudott megcsinálni valamit. Mintha sietne felnőni; Pervinka független akart lenni! Időnként olyan erősen bámulta a dolgokat, főleg amikor levegőzni vitük őket, annyira szeretett volna megfogni mindent és felfedezni a világot, hogy szinte sajnálta, hogy nem engedhetem el. Ezért aztán nála sosem működtek az altatódalok, a dajkálás, a bohóckodás és más elterelő hadművelet: aprónak és fogolynak érezte magát.

Amikor meg akartuk nevetetni, eleget kellett tennünk a kihívásnak, új dolgokat kellett megtanítanunk neki, új szavakat, új hangokat, segíteni abban, hogy felnőjön. Mereven figyelte az ajkunkat, koncentrált, ha beszélni tanítottuk, követte mozdulatainkat, amikor egy új formát, gyümölcsöt, ágat, dobozt mutattunk. Nem félt az ízeztől, amiktől a felnőttek

elfintorodtak, sem a zajoktól, amik a többi gyereket megrémisztették: a mennydörgéstől összerezdült, de aztán nevetett, és alig várta a következőt. Szerette, ha ijesztgetik, és amikor azt mondtam „HU!”, és hirtelen előbukkantam, majd megszakadt a kacagástól. Aztán... ja, igen, imádta a pókos játékot: amikor meglátta Cicero vagy Dahlia ujjait, amint vészjóslóan kúsznak felfelé kis pocakján, mintha hatalmas pókok lennének, Viní szeme elkerekedett, és megragadta a kezüket, hogy közelebről is megszemlélje, hátha valóban igazi pók.

Az árnyak jobban vonzották, mint a fény, és nemritkán fordult elő, hogy elmerülten nézegette a szobájuk falán táncoló fák árnyait. Jaj volt annak, aki be merte húzni a függönyt! Azonnal üvöltöni kezdett!

Miután minderre rájöttünk, minden sokkal könnyebben ment: negyedórán belül sikerült őt elcsitítani. Amikor pedig Vanília elszomorodott, tudtuk, hogy vihar közeleg, és beszedtük a kertben kitergett ruhát.

Több időnk maradt: jutott idő rendbe tenni a házat, a kertet, tisztességes ebédet főzni, sőt még tortát vagy sütit sütni is ráértünk.

Január vége felé Dahlia és Tomelilla tudatta Ciceroval, hogy szeretnének egy kis baráti összejövetelt rendezni, hogy megünnepeljék a barátokkal a babák érkezését. Cicero lelkesen támogatta az ötletet, és a február 14-ét javasolta.

A kijelölt napon délután négykor Dahlia és Tomelilla az utolsó simításokat végezte. Cicero a bejárati ajtó előtt várta a vendégeket, pipázgatott és a rövid téli délután halvány rózsaszín fényét élvezte...

KETTŐ

A bemutatkozás

AZ IKREK ELSŐ ZSÚRJA

„Cicero és Dahlia Periwinkle, Lalla Tomellillával együtt, boldogan tudatják, hogy megérkezett Vanília és Pervinka. Az örömteli esemény tiszteletére február 14-én, vasárnap ünnepséget rendeznek, melyre 16 órától szeretettel várják barátaitkat és rokonaikat Kicsi Ork utcai házukban.”

A meghívót Cicero függesztette ki a városháza hirdetőablájára, az időjárás-jelentés alá, amit mindig személyesen készített el Fairy Oak lakosai számára.

A meghívás mindenkinek szólt, mert az apró közösségekben minden esemény ünnepnek számított, és senki nem szeretett volna kimaradni belőle. Valóban eljött mindenki, vagyis majdnem mindenki.

Délután négykor a Kicsi Ork utca tömve volt emberekkel: volt, aki csak úgy beugrott, magára öltött egy kendőt, és elhozta gyermekei jó állapotban lévő, levetett cipőit vagy ruháit, hogy az ikreknek ajándékozza. Volt, aki elegánsan felöltözött: köpenyben, retiküllel, kalapban és egy masnival átkötött csomagocskával a hóna alatt érkezett, és ott ragadt.

Volt, aki azért jött el, hogy kizökkenjen a hétköznapi mókuserékből, egy kicsit élvezze a társaságot, és tortát vagy egy pár horgolt cipőcskét hozott ajándékba...

Lassan beköszöntött az este, az ajándékok arany szalagjai és a köpenyek csatjai csillogtak a lámpások fényében, az arcok felragyogtak, és hallani lehetett a búcsúzkodók vagy az éppen érkezők kedves üdvözlését...

- Jó estét!
- Láttátok őket? Aranyosak?
- Hogy van Dahlia és Cicero?
- Megismerkedtetek a tündérével?

A Burdock család napnyugta után érkezett: Duff mágus, a testvére, Vic, feleségével, Martával és apró gyermekükkel jött. Akkoriban Grisam már majdnem négyéves volt.

A kisfiú, amint megpillantotta a nyitott ajtót, berohant a szobába, a bölcsőkhöz futott és belekukucskált. Előbb az egyik kislányra nézett, majd a másikra, végül homlokát ráncolva, zavartan jelentette ki:

- Egyformák.
- Ikrék – magyarázta édesanyja.

A kisfiú ismét behajolt az első bölcsőbe.

- Te Babú vagy Manília vagy? – kérdezte.

A bölcsőben fekvő kislány fogatlan szájacskájával rámosolygott, és apró, boldog sikkantásokkal üdvözölte.

– Nem Manília, hanem Vanília, drágám, v-vel, mint vidám – magyarázta Marta asszony. – Babú csak a beceneve. Tudod miért?

A kisfiú megrázta a fejét.

– Mert a nővérkéje, amikor először megpillantotta, azt kiáltotta neki: „Babú!”

– Miért?

– Ezt tőle kellene megkérdezned.

Grisam behajolt Viní bölcsőjébe, hogy megkérdezze tőle, de a kislány az arcába dobott egy fekete kis pókot.

– Juj! – kiáltott fel sértődötten Grisam. – Ez most már az enyém.

Pervinka persze üvölteni kezdett: a kötött kis fekete bestiát édesanyja készítette. Mindig úgy aludt el, hogy az egyik lábát szopogatta.

A kicsi Burdock szeme elkerekedett, és visszajejtette a bölcsőbe a pókot, majd fülét betapasztva eloldalgott, miközben Pervinka felvonta a szemöldökét, és bosszút forralt magában.

– Ő nem tetszik nekem – morogta a kisfiú, és viszatért Babúhoz. – Még jó, hogy kettő van belőlük... Hol vannak a játékok? Hű, itt van két kard is!

Elmagyaráztam Grisamnek, hogy Cicero azért készített kettőt, mert ösztönösen megérezte, hogy Pervinka sosem fog babázni. Éjszakánként pedig, miközben a kislányokra vigyázott, kettőt faragott: egyet magának és egyet a kislányának, arra az esetre, ha egy napon együtt akarnának játszani.

– Szééép! – ragadta meg mindkettőt lelkesen Grisam. – Hol van Tommy? Kardozhatok vele?

– Persze – válaszoltam.

Az ifjú Burdock és a legkisebb Corbirock egész este sárkányos-lovagosat játszott, a kislányok bölcsője és babái között. Viní pedig sikongatott, mert egész biztosan szívesen játszott volna ő is.

A Burdock és a Pollimon család voltak egymás legközelebbi barátai. Pollimonék is hamarosan megérkeztek.

Rosie asszony és Dahlia mama padtársak voltak az iskolában. Aztán Dahlia hozzáment Cicero úrhoz, Rosie pedig Bernard Pollimon úrhoz. Akkoriban várták első gyermeküket, és mivel Rosie asszonynak hatalmas pocakja volt, Cicero odaszaladt hozzá és karját nyújtotta, hogy felkísérje őt a lépcsőn. Mögöttük Bernie úr egy hatalmas festővászonnak tűnő pakkot cipelt. Pollimon úr ugyanis festő volt, és a kislányokat akarta megörökíteni.

Már csak Madame Hortensia, Rosie asszony testvére hiányzott. Nem sokkal később meg is érkezett, és késését azzal magyarázta, hogy a Nagy Tanácsnak kellett sürgősen elküldenie egy levelet. Február 15. volt a határidő, hogy dajkatündért igényelhessen.

– Tehát döntöttél? – tudakolta Tomelilla, miközben a nappaliba kísérte, hogy frissítővel kínálja.

– Igen – felelt a boszorkány, és ahogyan kimondta, érezhető volt, hogy meglehetősen hosszú és

gyötrelmes küzdelem lehetett. – Már egy hete csak írok és törölök – tette hozzá.

– Ismerem?

– Igen, még hozzá nagyon is jól!

– Csak nem azt akarod mondani, hogy...?

– De igen. Pontosan ő az – erősítette meg madame Hortensia, aki kitalálta barátnője gondolatát.

– Nos, véleményem szerint meglehetősen...

– Hóbortos gondolat... Tudom! Tudom! Mit is mondhatnék, Tomelilla, én romantikus alkat vagyok. Pedig megnyugtathatlak, hogy nagyon sokat törtem a fejem ezen a választáson. A legjobbat akartam, olyasvalakit, aki úgy vigyáz az unokahúgomra, mint...

– Ahogyan rád és Rosie-ra vigyázott? – szakította félbe Tomelilla. – Jobban nem is érthetnék egyet veled.

– Valóban? Pedig biztos voltam benne, hogy te...

– Ha néha megengednéd, hogy befejezzem a mondanómat, drága Hortensia, rájönnél, milyen előítélettel viseltetsz irányomban.

– Ez nem előítélet, Tomelilla. Én egyszerűen csak rettegek. Rettegek attól, mit válaszolsz. Tudom, milyen szigorú tudsz lenni néha. Engem pedig nagyon érzékenyen érint ez a téma. Aggódok, Flox miatt és...

– Flox? Így nevezitek el? – Dahlia mama, aki éppen abban a pillanatban lépett melléjük egy tálca sós

aprósüteménnyel, ujjongani kezdett a név hallatán.

– Ez... annyira vidám! – jelentette ki.

– Bernard választotta – magyarázta madame Hortensia. – Én kicsit komolyabb neveket javasoltam, mint például Róza vagy Eufarázia, de nekik nem tetszett. Na mindegy, különben is, a szülőket illeti a választás.

– Nekem nagyon tetszik! – erősködött Dahlia, és a hölgy felé nyújtotta a tálcát. – Tehát akkor már tudjátok, hogy kislány lesz. A mi drága Penstemon doktorunk árulta el? Ő annyira ügyes, és igen gyakran eltalálja.

– Szinte soha – vágott vissza Tomelilla a húgának.

– Neked azt jósolta, hogy az egyik iker fiú lesz.

– Mert Pervinka nagyon élénk volt, és úgy rúgkapált, mint valami kiscsikó. Ebből gondolta, hogy biztosan kisfiú. Hol van Rosie? Szeretnék gratulálni neki...

Dahlia eltávolodott, és a két boszorkány ott folytatta a beszélgetést, ahol abbamaradt.

– Miért aggódsz az unokahúgod miatt? – tudakolta Tomelilla. Madame Hortensia nagyot sóhajtott.

– Elszállt felettem az idő, kedvesem – válaszolta.

– Tudod, hogy tizenöt évvel idősebb vagyok, mint Rosie? Véletlen volt. A szüleink nem gondolták, hogy... Nem volt betervezve...

– Értem, Hortensia... folytasd csak!

– Éppen erről beszélek. Öreg vagyok már, és majd ha Flox nagyobb lesz és belép abba a korba, amikor

egy nagynéninek tiszta fejjel kell gondolkodnia, és jelen kell lennie, szóval, én lehet, hogy már nem leszek rá alkalmas. Lehet, hogy nem lesz elegendő erőm, vagy esetleg kissé kelekótya leszek...

– Azóta vagy kissé kelekótya, amióta ismerlek, Hortensia – próbálta vigasztalni Tomelilla. – Mindig is nagyon kreatív boszorkány voltál, én a helyedben nem izgatnám magam feleslegesen.

– Ó, te csak viccelsz velem – tiltakozott. – Majd meglátod, amikor elérkezik a te pillanatod... Neked két kislányt kell tanítanod! Nem egyet, hanem kettőt! Majd meglátjuk, amikor elfáradsz és pihenni szeretnél, ám helyette le kell másznod a csodaszép és fagyos Varázsszobába órát tartani... Hah! Már előre kacagok! És amikor bajba kerülnek, és rendbe kell hoznod mindent? Mert ugye tudod, hogy ez vár rád?

– Van egy dajkatündérük – emlékeztette Tomelilla, és rám mosolygott.

– Igen, igen. Persze – helyeselt Flox leendő nénikéje. – De azért te sem vagy már mai csirke, kedvesem, valljuk be őszintén.

Boszorkányom arca elkomorult.

– Ugye nem sértődtél meg? – tudakolta madame Hortensia meglepetten. – Ó, egek, Lillá, milyen érzékeny lettél! Csak vicceltem! Hiszen ismersz! Tudod, mit gondolok rólad. Az unokahúgaid a legszerencsésebbek a világon. Nekik lesz a legjobb vezetőjük!

Na és micsoda boszorkányokká válnak majd: kész büszkeség, kész...

– Nem sértődtem meg – nyugtatta meg Tomelilla, és szeretettel megsimogatta a kezét. – Az igazság az, hogy akaratlanul is fájdalmas pontra tapintottál. A lehető legfájdalmasabbra.

– Valóban??? – A boszorkány odahajolt barátnőjéhez, majd miközben rám sandított, suttogva kérdezte: – Biztos, hogy a tündérke előtt akarsz róla beszélni?

– Ó, nekem nincsenek titkaim Feli előtt – válaszolta Tomelilla, és ismét küldött felém egy mosolyt. – Sőt. Ő is együtt érez velem. Tudod, a törvény miatt aggódom.

Hortensia asszony felhördült.

– Milyen törvényt szegtél meg?

– Én? Semmilyen! Csak aggaszt valami. Emlékszel a Varázskódex Abc cikkelyének D szakaszában, a 23,5+6-1-es pontra?

– Hogy emlékszem-e? Amióta Rosie gyermeket vár, egyfolytában azt ismételve. – A boszorkány lehunyta a szemét, és megpróbálta fejből elismételni a törvényt: – *„Kimondatik, hogy a varázslók és boszorkányok varázserejét kizárólag a nagybácsik illetve nagynénik örökíthetik át unokaöccseikre illetve unokahúgaikra. A szabályt megszegők büntetése élethosszig tartó száműzés Zengerdőbe, a földbe mélyen nyúló gyökerű fa vagy bokor alakjában...”* Na és?

– Annak a cikkelynek van egy széljegyzete – emlékeztette Tomelilla.

– Jaj, te kis precíz! Igen, igen, nos, ha jól emlékszem, akkor mond valamit azzal kapcsolatban, hogy mi van akkor, ha ik... – Madame Hortensia a szája elé kapta a kezét, szeme elkerekedett – *”...ikrek nem örökölhetik a varázserőt!”* – nyögte ki egy szuszra.

Hosszú csend következett. Mit is lehetett volna erre mondani? Ha egyszer így szól a törvény.

– Ez kivétel! – dünnyögte hirtelen a kedves hölgy. – És mi tudjuk, hogy minden kivételt egy másik, a kivétel ki-kivétele követ. Majd én megmondom, mi is következik, szóval, várj csak...

– Valóban van – sóhajtott fel Tomelilla. – Azt mondja ki, hogy az ikrek, ha nem tökéletes ikrek, mégis örökölhetik a varázserőt.

– Nos, akkor minden megoldódott! – mondta megkönnyebbülten Pollimon boszorkány, és koccintásra emelte a poharát. – Az unokahúgaid tizenkét órás különbséggel jöttek a világra, szóval faguriga legyenek, ha ez az ikerpár tökéletesnek mondható! Tökéletesen védve vagy, Lillá! Mosolyogj!

– Lehetséges – suttogta Tomelilla. – De a kivétel ki-kivételében sosem lehet megbízni...

HÁROM

Kiáltások, tréfák és ajándékok

A VENDÉGEINK

„Kedves Dahlia és Cícero! Nagyon köszönjük a kedves meghívást. Nagy örömünkre szolgálna, ha megismerhetnénk kislányaitokat. Üdvözlettel Meum és Campanula McDale.”

Az ünnepség második felében Pimpernel polgármester úr beszédet akart mondani a kislányok tiszteletére. Kedves gondolatnak tűnt, és nagy fontosságot tulajdonított neki.

Kijelentette, hogy egy polgármester olyan a falu lakói számára, mint egy édesapa. Így aztán Fairy Oak első embere felállt egy székre, majd kiskanálával megkocogtatta a poharát, hogy felhívja magára a jelenlévők figyelmét.

– Kedves polgártársaim! – kezdte ünnepélyesen. Bevis Corbirock, Tommy egyik bátyja, aki akkoriban még egészen kicsi fiúcska volt, pontosan erre a pillanatra várt, hogy beleköpjön a gesztenyekrémbé.

Közben másik testvére, Ryan, aki úgy tett, mint-ha elvesztett volna valamit, a padlóra vetette magát, hogy bekukucskáljon a lányok szoknyája alá.

Mindkettőjüket rajtakapták, és mindketten elég rendesen kaptak terebélyes édesanyjuktól, aki akkoriban várta hatodik gyermekét, így még a szokottnál is terebélyesebb és idegesebb volt. Elrángatta őket onnan összes testvérükkel együtt, Grisam és Tommy heves tiltakozása közepette, akik továbbra is velük együtt szerettek volna játszani.

– Mint azt korábban, még mielőtt félbeszakítottak volna, mondtam – folytatta a polgármester –, szeretném köszönteni a... – Ebben a pillanatban leánya, Scarlet, üvöltetni kezdett, mint a fába szorult féreg, és abba sem hagyta a beszéd végéig, hiába csitítgatta édesanyja egész idő alatt.

Szerencsére Pimpernelék hamar távoztak, és helyettük újabb, kedves emberek érkeztek.

Például Primula Pull asszonyság, a falu pirospozsgás varrónője, aki amint megpillantotta a kislányokat, azonnal méretet vett róluk.

– Alig két arasz – jelentette ki bólintva. – Mit szólnok hozzá, kis drágáim, ha Primula néni azonnal készít számotokra két kicsi ruhácskát? Ugye örülnétek? Igen, igen, nézd csak, hogy mosolyognak... főleg az a kicsike ott. Ez itt viszont egy csöppet komolyka.

McMike úr, a falu lantkészítője, egy kiskutyával a kezében érkezett.

– Violin a neve – közölte, és megmutatta az ikreknek. – Ugyanannyi idős, mint ti, de máris nagy kópé. Mindent megrágcsál. Látjátok? Neki már vannak fogacskái, ti azonban még picikék vagytok... – Vanília felkacagott, Pervinka nagyot nézett, és kinyújtotta aprócska kezét, hogy megfogja a kiskutyát. – Ha majd nagyobbak lesztek, játszhattok vele, jó? És elvihetitek sétálni...

Martagon, a patkolókovács, a szeszélyes Fény márgus, egy csodálatos apró körhintát hozott ajándékba, amit saját kezűleg készített vékony fémlemezkekből: tíz halványkék lovacska ügetett egymás mögött egy hatalmas tölgyfa körül, majd egyetlen csettintésre a fa levelei és a lovacskák lószerszámai felragyogtak, és árnyékjáték vetült a falra.

Már majdnem kifelejtettem: a patkolókovács előtt még a McDale házaspár, Meum és Campanula is megérkezett, két imádni való ember, akik nagyon szerették a Periwinkle családot. Meum a Horaceben, a falu iskolájában tanított, és akkoriban készült nyugdíjba vonulni.

A hölgy immáron ötvenhárom esztendeje volt a felesége: kitűnő szakácsnő és ezermester hírében állt. Egész este, kart karba öltve vitatkoztak. Az úr állandóan panaszkodott, mert neje túl sokat beszélt.

A hölgy pedig azért, mert férje túl sokat ivott és túl sokat evett.

– Hallottam, hogy megtanítod Joe-t sakkozni – fordult hozzá Tomelilla üdvözlésképpen.

– Tehetséges a fiú – válaszolta a tanár úr. – És nem szeretném, ha túlságosan hiányoznék neki, amikor már nem járok be az iskolába.

Az említett fiú éppen hetvenesztendős volt, és lassan ötven éve a Horace gondnoka. A kedves Joe Shuanmá rajongott a gyerekekért, és természetesen szakított időt arra, hogy személyesen is tiszteletét tegye.

– Várlak ám benneteket! – mondta az ikreknek. – Majd ha iskolába jártok, remélem, jó tanulók lesztek, és nem fogtok borsot törni az orrom alá!

Hogy köszönetet mondjon, Dahlia mama szelt neki egy szelet tortát, és hozott egy pohár borocskát.

Euforgia Flumini, az iskola igazgatónője is ellátogatott hozzájuk, és ugyanezt mondta. Csak a „remélem” helyett ő a „tudom, hogy jó tanulók lesztek” szavakat választotta, talán azért, mert jól ismerte Tomelillát, és biztos volt benne, hogy a fegyelem és a jó nevelés nem elhanyagolható a Periwinkle házában.

Utolsóként érkezett Butomus Rush mágus, két pár piros cipőcskével. Ilyen szépet még soha életemben nem láttam! Butomus úr volt a falu cipésze, a

cipőfelsőrészek művésze. És mint minden művészt, amikor néhány műve igen jól sikerül, izgatottság fogta el.

Szenvedélyesen és őszinte büszkeséggel magyarázta Dahliának és Cicerónak, mitől is olyan különlegesek ezek a cipellők.

– Fogja csak meg itt! Olyan puha, mint a kesztyű, ugye?

– Ó igen – válaszolta Dahlia, és megsimította. – Valóban nagyon puha.

– De strapabíró is! – pontosított a mágus. – A gyerekeknek olyan finom a lábacskajuk, mint a vaj. Ha nincs jól bebugyolálva és megtámasztva, a kicsikék megbotlanak és orra bukznak. Hányszor mondom én a szülőknak: „Az első lábbelik a legfontosabbak!” Tudjátok ti, mi történik egy emberke lábával, amikor rossz cipőt adunk rá? – Cicero és Dahlia nemet intettek fejükkal. – Próbáljátok csak ki, milyen az, amikor egy kis kocsit négy különféle kerékkel húztok! Nézzétek csak meg, mi történik a tengellyel! Szóval, ugyanez történik a kisgyermek csontozatával is: elferdül!

– Ó, egek!

– Ha kiskorukban nem jól járnak – folytatta a cipész –, nagykorukban púposak és görbék lesznek, mint a faág. Nos, mindenesetre, ezekkel az új csöppségek tökéletesen fognak járni. Hehe, micsoda elégtétel ez nekem! De nem rejtem véka alá, ebben a

faluban minden kisgyermek, aki egyenesen és függen jár, az én lábbelimet hordja.

– Ó, nagyon jól tudjuk, kedves Butomus – mondta neki Dahlia, és megölelte. – Köszönöm, tiszta szívből köszönöm ezeket a csinos cipellőket. Igazán csodálatosak! Ugye milyen gyönyörűek, kicsikéim?

Ez az ünnepség kárpótolt az elmúlt hónapok során átélt rengeteg fáradság és izgalom miatt. Kitűnő társaságban voltunk, és a vendégek jól érezték magukat. Amikor az utolsó vendég is elhagyta a házat, a hold már magasan ragyogott az éjszakai égbolton.

– Ó, jaj nekem, teljesen kipurcantam – jelentette ki Dahlia leroskadva egy székre. – Fáradt vagyok, de boldog. Már valóban szükségem volt rá, hogy találkozhasak a barátainkkal. Nektek nem? Úgy érzem, minden nagyszerűen sikerült, és a kislányok tökéletesen viselkedtek. Babú mindenkire mosolygott, és Viní sem harapott meg senkit. Még Adelaide Pimpernel sem, amikor megcsipkedte az arcocskáját. Annyira büszke vagyok a kis mókuskáimra! Apro-pó! Bizonyára éhesek...

Feltápászkodott, majd miután megköszönte a segítségünket, felment hozzájuk.

Cicero, fogai közé szorítva pipáját, egy dalt dudorászott, amit McMike, a lantkészítő és néhány tanítványa az ikrek tiszteletére komponált, majd a maradék poharakat is lerámolta az asztalról.

– A többi majd holnap reggel megcsináljuk – jelentette ki, jó éjszakát kívánt és Dahlia után indult.

A nap ezzel véget ért, és az előttünk álló este nyugodtnak és békésnek ígérkezett.

Tomelilla azonban nyugtalannak tűnt.

Butomus Rush

NÉGY

Tuber pretiosissimum

VÁRATLAN LÁTOGATÁS

„...Két kanál keserű kakaó, egy csapott kanál cukor, egy kanál liszt, három csipet frissen reszelt Tuber pretiosissimum...”

— Mi a baj? – kérdeztem tőle. – Valami baj van?
Vállat vont.

– Hát... – mondta.

– Aggasztja valami?

– Nem gondolnám...

– Tehetek valamit?

– Maradj itt velem! – válaszolta Tomelilla, majd egy nagy sóhaj kíséretében folytatta: – Úgy érzem, ma még jön valaki.

Ilyenkor??? – gondoltam magamban.

– Készítsek egy herbateát?

Az ablak elé állt és kitekintett.

– A herbatea valóban jólesne, köszönöm, Feli – felelt anélkül, hogy megfordult volna. De aztán meg gondolta magát. – Ne, várj! – mondta. – Annyi esztendő eltelt, hogy már majdnem elfelejtettem. Sosem bocsátaná meg nekem. Gyere, megmutatom...

Kiról beszél vajon?

Beléptünk a konyhába, Tomelilla a fiókokban matatott, majd előkészítette a forró csokoládéhoz valókat.

– Ezt én is meg tudom csinálni – jelentettem büszkén.

– De nem ilyet, kedvesem.

Ügyködött valamit a tejjel, a liszttel, a kakaóval... én pedig egyáltalán nem értettem, mi lenne más benne. Egészen addig, míg le nem vette a kislábast a tűzhelyről. Belebugyolálta egy konyharuhába, és elindult a Varázsszoba felé.

– Kövess! – parancsolta, megmagyarázhatatlan lelkesedéssel.

Én pedig követtem.

Amikor már odalent jártunk, boszorkányom letette a kis edényt egy könyvre, és belevetette magát az újabb keresgélésbe. A rendetlenség ebben a szobában nehezen volt magyarázható akkoriban; Tomelilla, ugyanúgy, mint ősei, raktárnak használta ezt a föld alatti barlangot, ahová évszázadokon keresztül mindenféle limlom bekerült, de soha semmi nem került ki belőle. Ő mindenesetre úgy tűnt, igen jól eligazodik a rengeteg lombik, könyvhalom, papírkupac, kötélköteg, kosár, festmény, kalitka és több méter régi vászon között... Valóban, egyszer csak célba vett egy meghatározott „kupacot”. Arrébb pakolt néhány festményt, majd kiemelt alóluk egy bőröndöt.

Letisztogatta, de csak éppen annyira, hogy ki tudja nyitni, és egyetlen mozdulattal beletúrt. Tapogatott erre, tapogatott arra, míg végül, hoppá...

– Áhá! – kiáltott fel győzedelmesen. – Megtaláltalak!

Előhúzott egy fémdobozt, amely tökéletesen, hermetikusan le volt zárva. Úgy bámult rá, mintha valami aranyrög lenne, aztán visszajött hozzám.

– Van egy kis reszelőd? – tudakolta, pillantását le sem véve a dobozról.

– N... nincs – feleltem. – De ha óhajtja, keresek egyet...

– Nem számít, anélkül is boldogulok.

És valóban, egy hirtelen varázslattal kinyitotta, ugyanúgy, mint máskor, amikor senki nem figyelte. A szobát hányingerkeltő szag árasztotta el, amitől kis híján elaléltam.

– Mi... mi van benne, rohadt rizs? – tudakoltam, miközben félájultan roskadtam le az egyik székre.

– Nem, nem, a rizs csak arra kell, hogy konzerválja, azt majd holnap este megesszük.

– Megesszük??? Óóóó... – Felfordult a gyomrom. – Bocsásson meg, Tomelilla, de azt hiszem, rosszul vagyok.

– Igen, igen, tudom. Nagyon sok emberre van ilyen hatással – válaszolta, anélkül hogy megfordult volna. – De ha ez vigasztal, az ízének semmi köze a szagához.

– Hát ez nem vigasztal.

– Most pedig, hol...

A boszorkány óvatosan kotorászni kezdett a rizszemek között, és amikor visszahúzta a kezét, láttam, hogy ujjai között szorongat egy... egy?

– *Tuber pretiosissimum!* – jelentette be ünnepélyesen.

– Ez... ez valami méreg? – érdeklődtem, de már szinte alig kaptam levegőt. – Meg akarja mérgezni a vendéget, akire várunk, Tomelilla?

– Nem, nem, dehogyis! De mit művelsz, Feli? Te jó ég, hiszen te holtápadt vagy, tündérke! Jól érzed magad?

– Ez a szag... és az ön szándéka... én semmit sem értek... szóval egy kissé furcsa az, ami idelent történik és... ajjaj, úgy érzem, mindjárt megfulladok... könnyögök, dobja el!

– Ó a csudába, milyen csacska vagyok! Igazad van: el is felejtettem, mennyire érzékeny a szaglásod. Csak még egy pillanatot bírj ki, amíg belereszelek egy icipicit ide...

Egy papírvágó segítségével Tomelilla három csipetnyit kapirgált az orrfacsaróhányingerkeltő miclodából a csokoládéba. Majd azonnal visszazárta a dobozba, kezével kicsit legyezte a levegőt, hogy elűzze a szagot, aztán óvatosan felnyalábolt, és kivitt a kertbe friss éjszakai levegőt szippantani.

– Maradjunk itt egy picit, így lélegezhetsz és összeded magad, kedvesem – magyarázta, és leheveredett

a kerti hintaágyba. – Addig is elmesélem neked, hogy szerintem ki érkezik meg hamarosan.

Így történt, hogy mesélt egy Vándor Mágusról.

Nagyon messziről érkezik és messzire megy. Mindenki ismeri, de senki nem tud róla semmit.

– Jó ember? – faggattam.

– Furcsa – válaszolta Tomelilla.

– Honnan tudja, hogy jönni fog?

– Azt hiszem, a rakománya miatt. Amit szállít az aranyból, a gyémántból és az ősi borostyánkőnél is értékesebb. Olyan értékes, hogy a jelenléte... hogy is mondjam... bizonyos rezgéseket kelt a levegőben.

– Értékesebb, mint a *Tuber pretiosissimum*? – kérdeztem fintorogva.

Elmosolyodott.

– Sokkal értékesebb. Talán még az időnél is értékesebb. Óriási hatalom birtokosa, Feli!

– Valóban??? De mi lehet az aranyból és az időnél is értékesebb?

– Az emlékezés – hangzott el a válasz.

Ekkor én mosolyodtam el.

– Ugye most viccel velem, Tomelilla? – válaszoltam. – Hogyan lehet emlékeket cipelni?

– Ő szekeret használ.

– Egy szekeret... Na jó, csak ne vessen ki a hátam mögött, igaza van, én csupán egy ostoba és naiv kicsi tündérke vagyok, aki mindent elhisz, amit Ön mond.

De azért még engedje meg, hogy feltegyek egy utolsó kérdést! Tomelilla, még ha hajója is lenne, hogy a csudába tudna felpakolni rá bármilyen emléket?

– Majd meglátod a saját szemeddel, tündérke. Egyáltalán nem vagy buta, de meglehetősen bizalmatlanul viselkedsz.

– Ezt komolyan mondja? A saját szememmel fogok látni egy múltbeli emléket?

– Azt fogod látni, ahogyan szállítja.

– És az emlék? Meglátom az emléket?

– Nem, de...

– Ó, tudtam én. Csak tréfál velem.

– Nem láthatod, de hallhatod – magyarázta a boszorkány.

Ezzel kapcsolatban is lett volna ellenvetésem, ha csak fel nem figyelek valamiféle zajra.

– Tessék – mondta halkan. – Már közeledik is.

Éreztem, hogy a szívem erősebben ver: vajon mit fogok megpillantani? Megijedek tőle? Igazándiból már féltem is egy kicsit.

Tomelilla beszaladt a konyhába, elrendezte egy tálcán a két csészét, egy kistányérba néhány gyömbéres kekszét helyezett, tett mellé két hófehér textilszalvétát, két ezüstkanálkát, és természetesen a forró csokoládés kannáról sem feledkezett meg. A tükörben még ellenőrizte, hogy hófehér, kontyba összefogott haja rendben van-e, majd engem is megsemmélt...

- Igen – mondta. – Igazán bájos vagy. Gyerünk!
– Hová???
- Barbo a szilfánk alatt szereti elfogyasztani a forró csokoládéját. Azt mondja, a fa méretei miatt kevésbé érzi óriásnak magát.
- Barbo? Így hívják? – faggattam, miközben mögötte repültem.
- Igen – válaszolta. – Barbo Tagix!

